

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce M.D., nar. „X“, státního příslušníka Ukrajiny**, trvale bytem L. 271, Z. o., R. r., U., toho času v zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem – Jezová, č.p. 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pražská ulice, 530 06 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2014, č. j. KRPE-49618-37/ČJ-2014-170022,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie Pardubice, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 7. 2014, č. j. KRPE-49618-37/ČJ-2014-170022, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 8. 9. 2005 bylo Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím cizinecké a pohraniční policie Praha, Odborem pátrání a kontroly pobytu, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. SCPP-126/PH-OPK4-SV-2005, které nabylo právní moci dne 14. 9. 2005. **Žalobci bylo** pro jednání podřaditelné pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“ či „zákon č. 326/1999 Sb.“), **uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let, tj. do 8. 9. 2015.** Toto rozhodnutí dosud zákonem předvídaným způsobem zrušeno či změněno a svědčí mu presumpce správnosti.¹

Dne 20. 9. 2007 bylo Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím cizinecké a pohraniční policie Praha, Odborem pátrání a kontroly pobytu, oddělením kontroly pobytu Střední Čechy, vydáno (v pořadí druhé) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. SCPP-55/PH-OPK4-SV-2007, které nabylo právní moci dne 3. 10. 2007. **Žalobci bylo** pro jednání podřaditelné pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. **uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let.** Toto rozhodnutí dosud nebylo zákonem předvídaným způsobem zrušeno či změněno a svědčí mu presumpce správnosti.

Dne 20. 4. 2012 byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích (sp. zn. 22T 98/2011) **za úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání** podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb. (byla vyslovena vina, od potrestání však bylo upuštěno).

Od 14. 9. 2005 do 3. 10. 2017 je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob, v Schengenském informačním systému je záznam „*na vnější hranici (a při udělování víza) odmítnout vstup na území..., ve vnitrozemí zastavit a vyslechnout, kontaktovat národní centrálu SIRENE, kontaktovat příslušné orgány za účelem vyhoštění*“.

¹ Pro pravomocná, nikým nenapadená rozhodnutí správního orgánu totiž platí tzv. zásada presumpce správnosti správního aktu, podle níž je třeba na každý existentní správní akt, který nebyl předepsaným způsobem změněn či zrušen, hledět jako na správný a zákonný, tudíž vyvolávající zamýšlené právní účinky. S právě zmíněnou právní zásadou úzce souvisí rovněž princip právní jistoty, zajišťující adresátům správních aktů možnost důvodně očekávat, že existující rozhodnutí správního orgánu určitého obsahu lze změnit pouze předepsaným způsobem cestou řádných či mimořádných opravných prostředků upravených zákonem (srov. např. bod 44 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 76/2012 – 70, dostupného na www.nssoud.cz). Jinými slovy i nezákonný akt, pokud nabyl moci práva, je právně závazný a svědčí mu presumpce správnosti správních aktů, dokud nebude zrušen. Lze se proti němu bránit (mimořádnými) opravnými prostředky či podněty k uplatnění prostředků dozorcích), avšak pokud tyto prostředky (podněty) nebyly uplatněny řádně a včas, zůstává (i nezákonné) rozhodnutí objektivně existujícím a již ho nelze odstranit (srov. např. bod 18 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Ans 10/2013 – 38, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č.j. 7 As 100/2010-65, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Žalobce dosud vzdor pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění a pravomocnému odsuzujícímu trestnímu rozsudku Okresního soudu v Pardubicích neopustil území České republiky (nevycestoval).

Dne 10. 6. 2014 v 10.30 hodin byl žalobce zajištěn hlídkou oddělení pobytových agend Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje z důvodů uvedených v § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPE-49618-15/ČJ-2014-170022-SV o zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c), e) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce byl následně eskortován a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové (dále též „ZZC“).

Dne 19. 6. 2014 podal žalobce (v pořadí třetí) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o azylu je Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále též „OAMP“) vedeno pod č. j. OAM-124/LE-BE03-2014. **Žádost žalobce podal vzdor tomu, že již dvakrát o mezinárodní ochranu neúspěšně žádal. První žádost žalobce ze dne 18. 3. 2005 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná,** následnou správní žalobu Krajský soud v Plzni zamítl (věc vedena pod sp. zn. 60 Az 44/2005), kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 6 Azs 357/2005-76, zamítnuta. **Taktéž druhá žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne byla zamítnuta,** zamítnuta byla i následná správní žaloba (věc vedena u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 32 Az 5/2012), řízení o kasační stížnosti bylo po jejím zpětvzetí žalobcem zastaveno (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Azs 5/2013 – 29). **V pořadí třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že „důvody jeho žádosti jsou stejné jako v minulém řízení“.** Nově pouze uvedl, že v době, kdy byl jeho pobytový status nejistý, tj. dne 2. 2. 2013, uzavřel manželství s paní Z.F., rozenou B., a chtěl by s ní zůstat v České republice, nicméně tato skutečnost se nijak netýká důvodů jeho odchodu z Ukrajiny a situace na Ukrajině, a proto není relevantní z hlediska zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“ či „zákon č. 325/1999 Sb.“), a od poslední (neúspěšné) žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak nedošlo k žádné změně rozhodných (z hlediska zákona o azylu) okolností.

S ohledem na v pořadí třetí žádost žalobce o mezinárodní ochranu vydal OAMP dne 20. 6. 2014 rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, jímž žalobci uložil povinnost setrvat v ZZC po dobu trvání správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, nejdéle však na dobu 120, tj. do 22. 10. 2014.

O této skutečnosti se dozvěděl žalovaný dne 25. 6. 2014 a téhož dne vydal příkaz k ukončení zajištění žalobce č. j. KRPE-49618-33/ČJ-2014-170022-SV (§ 127 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb.).

Dne 15. 7. 2014 obdržel žalovaný informaci od OAMP, že Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, zrušil rozhodnutí OAMP č. j. OAM-66/LE-BE03-PS-2014 o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Rozhodnutí soudu nabylo právní moci dne 15. 7. 2014 a jiné rozhodnutí OAMP vydáno nebylo, a proto žalobce, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany dosud nebylo rozhodnuto, nebyl od této chvíle zajištěn podle zákona o azylu.

Žalovaný téhož dne vydal pod č. j. KRPE-49618-37/ČJ-2014-170022 podle § 124a zákona č. 326/1999 Sb. rozhodnutí o zajištění žalobce, a to na dobu 60 dnů, když dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána žalobcem účelově a zajištění je objektivně nutné k tomu, aby se žalobce nemohl definitivně vyhnout svému navrácení a nemohl pokračovat v maření výkonu úředních rozhodnutí (v trestné činnosti), přičemž podmínky pro uložení jiných mírnějších (k zajištění alternativních) opatření podmínky splněny nebyly, neboť žalobce dlouhodobě (9 let) nerespektoval rozhodnutí orgánů veřejné moci České republiky, která mu ukládala povinnost opustit území České republiky, deklaroval (v žádosti udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu), že území České republiky opustit dobrovolně nechce, a proto lze důvodně předpokládat, že žalobce v tomto protiprávním jednání bude pokračovat a bude se vyhoštění vyhýbat. Jde-li o manželství, které žalobce uzavřel s českou státní občankou dne 2. 2. 2013, pak toto bylo uzavřeno v době, kdy žalobce pobýval na území neoprávněně (ilegálně), a proto nemůže za těchto okolností vybudovaný rodinný vztah vytvářet překážku jeho zajištění, popř. další zajištění. Doba zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody byla stanovena s ohledem na složitost přípravy výkonu správního vyhoštění a přepravy na hraniční přechod tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění. Žádné překážky správního vyhoštění žalobce žalovaný nenalezl.

II.

Žaloba

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu (soudu doručena dne 22. 7. 2014), která obsahovala následující projednatelné žalobní body:²

² Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat,² ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciacie přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v

- 1) **„Policie nebyla oprávněna žalobce ‘přezajistit’ po doručení osvobozujícího rozsudku“.** „Osvobozujícím rozsudkem“ žalobce mínil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44A 36/2014 – 36, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zajištění žalobce vydané podle § 46a odst. 1 písm. c/ a § 46a odst. 2 zákona o azylu.
- 2) **„Policie neměla pravomoc napadané rozhodnutí vydat, protože to vylučují závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6As 146/2013 – 44“,** byť žalobce připustil, že jeho postavení není totožné s postavením stěžovatele ve výše uvedeném řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6As 146/2013, neboť žalobce nebyl Policií ČR „přezajištěn“ proto, že by uplynula § 46a odst. 1 stanovená 120 denní doba zajištění, nýbrž proto, že rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu bylo necelý měsíc po vydání zrušeno správním soudem a nové rozhodnutí Ministerstvo vnitra již nevydalo.
- 3) **Nebyly splněny § 124a zákona č. 326/1999 Sb. stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění,** neboť „ani jednu ze skutkových podstat, pro které bylo žalobci správní vyhoštění uloženo, nelze podřadit pod ty, které podmiňují zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců.“
- 4) **Nebyly dostatečně posouzeny alternativy zajištění, zejména nebyl zohledněn rodinný život žalobce.** Žalobce se dne 4. 2. 2013 oženil s občankou ČR, s níž „společně vychovává její tři nezletilé děti“, které jsou na žalobce fixovány. Dle žalobce je jeho rodinné zázemí natolik „silné“, že u něho „riziko skrývání nebo maření rozhodnutí nehrozí“

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21, dostupný na www.nssoud.cz).

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Závěrem soud dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „Inlení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní

soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

K námitkám, že žalovaný „*nebyl oprávněn žalobce přezajistit po doručení osvobozujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44A 36/2014 – 36“*, popř. neměl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6As 146/2013 „*pravomoc napadené rozhodnutí vydat*“ (námitky sub 1 a 2), je třeba uvést, že **kompetence** (k rozlišování pravomoci a kompetence srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01) k vydání žalobou napadeného rozhodnutí je založeno zákonem (jasným a srozumitelným ustanovením § 124a zákona č. 236/1999 Sb.). Rozhodnutí obecného soudu nemá sílu (moc) zákona, nemůže zákon rušit, měnit či dodatečně – nad rámec zákona - stanovit podmínky, za nichž může orgán veřejné moci realizovat svou pravomoc či kompetenci. Pokud by tak přesto učinil, nahrazoval by zákonodárnou činnost a porušoval tak princip dělby moci (nepřípustný soudcovský aktivismus /opakem je zdrženlivost a soudcovský minimalismus, který je vnímán jako prostředek omezení soudní moci ve prospěch politických procedur/).³ Jak výstižně konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 4. 12. 2002, sp. zn. IV. ÚS 463/02, „*obecné soudy jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zákonem a kromě oprávnění plynoucího z Ústavy ČR jim zásadně nepřísluší provádět výklad zákonů, který není interpretací secundum et intra legem. Tudíž jim ani není ex constitutione či jinak dána pravomoc zákony (namísto zákonodárce) přetvářet, byť by i konkrétní okolnosti té které věci takový „výklad“ v rovině požadavků ekvity odůvodňovaly či mohly ze subjektivního pohledu odůvodňovat.*“ Ostatně platí *dura lex, sed lex*, jakož i non sub homine (iudex) sed sub (deo et) lege (<http://www.law.harvard.edu/library/about/history/reading-room-quotations.html>). Zákon může změnit nebo zrušit pouze zákonodárce, popř. zrušit Ústavní soud v řízení o kontrole norem (v pozici „negativního zákonodárce“).

Obdobně v odůvodnění usnesení ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 188, Ústavní soud konstatoval, že „*výklad právních norem činěný orgány veřejné moci se totiž musí nepochybně pohybovat secundum et intra legem. Dotvářet dané ustanovení interpretací nad rámec jeho mezí bez dalšího přísluší toliko svrchovanému zákonodárci, když se sluší dodat, že opačný přístup je s principy právního státu a klasickou dělbou moci neslučitelný.*“ Interpretací nelze měnit význam a obsah právní normy nebo tuto nepřípustně korigovat (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 3188/08).

³ Na tomto místě je vhodné poznamenat, že i Ústavní soud ve své judikatuře (ve vztahu k sobě samotnému) zdůrazňuje sebeomezující (*self-restraint*) přístup při posuzování otázek spadajících do kompetence zákonodárce. Dokonce ani Ústavní soud není oprávněn „modelovat“ optimální právní úpravu. Jinými slovy: Ani Ústavnímu soudu (a tím spíše ne soudu obecnému) nepřísluší se k účelnosti, spravedlnosti či rozumnosti právní úpravy jakkoliv vyjadřovat (srov. např. nálezn ze dne 20. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 50/06). Vhodnost, účelnost, spravedlnost a rozumnost právní úpravy přísluší posoudit pouze demokratickému zákonodárci.

Obdobně i zásada eurokonformního výkladu vnitrostátního práva má své meze. Povinnost vnitrostátního soudu přihlížet k obsahu směrnice, pokud vykládá a používá relevantní pravidla vnitrostátního práva, je omezena obecnými právními zásadami a nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* (srov. např. rozsudek Association de médiation sociale, bod 39, či rozsudek Léčebné lázně Mariánské Lázně, a. s., bod 45). Nadto platí, že co je jasné, nepotřebuje výkladu, resp. nemá být vykládáno (*clara non sunt interpretanda*, popř. *interpretatio cessat in claris*).

Žalobcem zmiňovaná rozhodnutí obecných soudů nejsou ani projevem ustálené soudní praxe,⁴ nadto obě rozhodnutí byla vydána v nikoliv (v porovnání s věcí projednávanou) totožných věcech. Jak např. zdůraznil Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 3542/12, „český právní řád náleží do tzv. kontinentální právní kultury, proto rozhodnutí soudů jsou závazná jen v konkrétních případech. Zrcadlově k zásadě stejného rozhodování ve skutkově totožných případech se totiž staví zásada odlišného rozhodování ve skutkově odlišných případech. Aby tak bylo možno dovolávat se porušení zásady předvídatelnosti právního řádu, musí být prokázáno, že ve skutkově totožném případě rozhodl orgán veřejné moci odlišně.“⁵ Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44A 36/2014 – 36, bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zajištění žalobce vydané podle § 46a odst. 1 písm. c/ a § 46a odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí Krajského soudu v Praze se tedy týkalo zcela jiné věci (v nyní projednávané věci jde o přezkum rozhodnutí vydaného podle § 124a zákona č. 326/1999 Sb.), nadto žalovaný nebyl účastníkem řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44A 36/2014 a rozhodnutí z něho vzešlé pro něj tedy i z tohoto důvodu není (a nebylo) závazné (§ 78 odst. 5 s. ř. s. a contrario). Obdobně skutkové okolnosti věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6As 146/2013 jsou odlišné, jak sám připustil (a popsal) žalobce v žalobě.

Lze tedy uzavřít, že ani jedno z výše uvedených rozhodnutí obecných soudů nebránilo žalovanému žalobou napadené rozhodnutí vydat a námitky sub 1 a 2 proto důvodné nejsou (viz též níže).

Pokud jde o námitku nesplnění zákonem stanovených podmínek pro vydání žalovaného rozhodnutí, je třeba připomenout, že dle § 124a zákona č. 326/1999 Sb., je policie oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže

a) již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo

⁴ Ustálené a obecně dostupné judikatuře i Evropský soud pro lidská práva přiznává normativní sílu (srov. např. bod 36 odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, Pl. ÚS 29/11). K závaznosti judikatury samotného ESLP srov. např. rozhodnutí dovolacího soudu ve věcech sp. zn. 25 Cdo 789/2003 a sp. zn. 30 Cdo 4277/2010.

⁵ V odůvodnění usnesení ze dne 9. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 737/06, Ústavní soud dokonce konstatoval, že „konstatoval, že soudní rozhodnutí nepředstavují v České republice pramen práva; rozhodovací činnost obecných soudů proto není „omezována“ precedenčním působením dřívějších soudních rozhodnutí (jež slouží jen jako pomocná, fakultativní rozhodovací kritéria); konkrétní soudní rozhodnutí se tak musí pohybovat toliko *secundum et intra legem*. Interpretace zákonného ustanovení, odporující interpretaci provedené v publikované judikatuře, nemůže z výše uvedených důvodů sama o sobě založit protiústavnost napadeného soudního rozhodnutí, a to ani s případným odkazem na zásadu právní jistoty.“

- b) je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.

Z výše uvedeného je patrné, že pro zajištění cizince postačí (vedle podmínky, že cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu), je-li splněna alespoň jedna z podmínek uvedených sub a) a b). V daném případě k zajištění žalobce postačovalo splnění podmínky uvedené sub a), a proto jsou námitky (viz žalobní bod sub 3) týkající se (ne)splnění podmínek uvedených sub b) zcela irelevantní (míjí se s rozhodovacími důvody).

V projednávané věci žalobce

- a) nebyl v době vydání žalovaného rozhodnutí zajištěn podle zákona o azylu a v době vydání žalovaného rozhodnutí byl žalobce dosud omezen na svobodě „pouze“ 35 dnů (podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody), přičemž žalovaným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu 60 dnů (celková doba zajištění tedy bude činit maximálně 95 dnů, tedy přibližně $\frac{1}{2}$ zákonem stanovené maximální doby zajištění),
- b) učinil v pořadí třetí prohlášení o mezinárodní ochraně, které žalovaný zcela správně s ohledem na skutečnosti popsané v narativní části tohoto rozhodnutí (sub I) vyhodnotil jako zjevně účelové - učiněné s cílem oddálit realizaci správního vyhoštění, resp. s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, (Žalovaný správně přihlédl zejména k dvěma předchozím neúspěšným žádostem a k tomu, že žalobce v nové žádosti neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany /§ 10a písm. e/ zákona o azylu/. Bylo tedy možno s pravděpodobností hraničící s jistotou očekávat, že řízení o v pořadí třetí žádosti žalobce bude podle § 25 písm. i/ zákona o azylu zastaveno.)⁶,
- c) již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto (a to dokonce dvakrát – v roce 2005 a 2007 – viz sub I),
- d) pokračování v zajištění bylo objektivně nutné k tomu, aby se žalobce nemohl definitivně vyhnout svému navrácení (viz též níže).

Podmínky zákonem stanovené pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ostatně i „podmínky“ „stanovené“ v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6As 146/2013 – 44) tedy splněny byly.

Vzhledem k poslední žalobní námitce (jakož i vzhledem k tomu, že i v případě zajištění za účelem správního vyhoštění platí závěr vyplývající /nejen/ z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen zvážit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení jiného, mírnějšího opatření podle zákona o pobytu cizinců /srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a rozsudek téhož soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 3 As 12/2013 – 18, oba dostupné na www.nssoud.cz /), zabýval se krajský soud i tím, zda v daném případě nepostačovalo uložení jiného, mírnějšího opatření podle

zákona o pobytu cizinců (tedy zda pokračování v zajištění bylo objektivně nutné k tomu, aby se žalobce nemohl definitivně vyhnout svému navrácení), **a to zejména s ohledem na žalobcem tvrzenou existenci rodinných vazeb na území České republiky, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv.**

Žalovaný správně zdůraznil, že žalobce dlouhodobě (9 let) nerespektoval rozhodnutí orgánů veřejné moci České republiky, která mu ukládala povinnost opustit území České republiky (i v tomto případě platí staré latinské přísloví *faber est suae quisque fortunae*), dokonce byl uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí. Navíc deklaroval, že se nechce vrátit na Ukrajinu a že území České republiky opustit dobrovolně nehodlá. Žalovaný uzavřel, že je zde důvodný předpoklad, že s ohledem na dlouhodobý postoj žalobce dobrovolně území České republiky neopustí a bude se vyhoštění vyhýbat (např. tím, že se bude skrývat), a proto nepřipadá v úvahu užití jiných opatření ve smyslu § 123b zákona č. 326/1999 Sb. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje (a jeho odůvodnění považuje s ohledem na dočasný charakter rozhodnutí, omezené množství času a informací, které měl žalovaný objektivně k dispozici, za dostačující) a dodává, že **i Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal stanovisko, že případy, kdy je již o správním vyhoštění rozhodnuto, je nutno lišit od situací, kdy takové řízení teprve probíhá (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34), neboť v prvním případě jsou již známy konkrétní poznatky o tom, jak se cizinec ke své povinnosti opustit území České republiky postavil. Závěr žalovaného, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zajištění, lze podpořit i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, ze kterého se podává, že: „[j]ednal-li stěžovatel opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky či jiných členských států EU, ačkoli pro svůj pobyt neměl splněny zákonem požadované podmínky a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky a členských států EU, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění.“** (obdobně srov. z poslední doby např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 114/2013 – 40).

Dále je třeba zdůraznit, že i při jednání dne 28. 7. 2014 žalobce výslovně uvedl, že **pokud nebude jeho žádosti o mezinárodní ochranu vyhověno, „dobrovolně území České republiky neopustí“**. Je zjevné, že žalobce vnímá riziko dlouholetého vyhoštění podobně jako obviněný riziko uložení dlouholetého trestu odnětí svobody a snaží se vyhoštění s využitím všech prostředků vyhnout. Jestliže obecně hrozba vysokým trestem sama o sobě zakládá důvodnost obavy před vyhýbáním se trestnímu stíhání a tím naplnění důvodnosti vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2004, sp. zn. sp. zn. III. ÚS 566/03) a jestliže nepravomocně uložený nepodmíněný trest, přirozeně v určité výměře, může znamenat konkrétní skutečnost, odůvodňující obavu z útěku právě před takovýmto trestem,⁷ tím spíše lze považovat zcela reálnou hrozbu dlouholetého vyhoštění (v tomto případě na dobu 10 let) za okolnost zakládající důvod pro uložení podstatně mírnějšího

⁷ V řadě svých usnesení Ústavní soud vyslovil názor, že nepravomocně uložený nepodmíněný trest, přirozeně v určité výměře, může znamenat konkrétní skutečnost, odůvodňující obavu z útěku právě před takovýmto trestem; v každém případě je hrozba útěku značně zesílena (usnesení sp. zn. II. ÚS 88/01 ze dne 18. 2. 2003; usnesení sp. zn. II. ÚS 775/02 ze dne 11. 3. 2003; usnesení sp. zn. II. ÚS 3/03 ze dne 11. 3. 2003; usnesení sp. zn. III. ÚS 1577/08 ze dne 14. 8. 2008). Za výši nepravomocně uloženého trestu odůvodňující, či značně zesilující obavu z útěku ústavní soud považoval šest let (usnesení sp. zn. II. ÚS 88/01 ze dne 18. 2. 2003, usnesení sp. zn. II. ÚS 775/02 ze dne 11. 3. 2003; usnesení sp. zn. III. ÚS 2511/10 ze dne 30. 9. 2010), sedm let (usnesení sp. zn. II. ÚS 3/03 ze dne 11. 3. 2003), devět let (usnesení sp. zn. III. ÚS 3219/11 ze dne 16. 11. 2011), či čtrnáct let (usnesení sp. zn. III. ÚS 1577/08 ze dne 14. 8. 2008).

zajišťovacího opatření dle § 124a zák. č. 326/1999 Sb. Ostatně je zjevné, že jednání žalobce by s největší pravděpodobností (pokud by žalobce nebyl zajištěn žalovaným) bylo kvalifikováno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b/ trestního zákoníku a s ohledem na předchozí odsouzení by u žalobce byly sine dubio naplněny vazební důvody dle § 67 písm. c/ trestního řádu ve spojení s § 68 odst. 3 písm. e/ trestního řádu.

Se zřetelem k výše uvedenému nelze považovat neprokázané tvrzení žalobce (žalobce k prokázání tohoto tvrzení nepředložil /neoznačil/ žádné důkazy - vyjma fotokopie dopisu manželky žalobce ze dne 16. 6. 2014), že je „jeho rodinné zázemí natolik silné, že u žalobce není pravděpodobné riziko skrývání se nebo maření úředního rozhodnutí“, za okolnost, jež by zcela vyvracela (popř. zásadně zeslabovala) důvodné pochybnosti žalovaného, že se žalobce bude odchodu z České republiky vyhýbat, zvláště když žalobce začal svůj rodinný život na území České republiky „budovat“, ačkoliv věděl, že jeho pobytový status v České republice je velmi nejistý. Nemohl se tak rozumně spoléhat na to (nemohl legitimně očekávat), že na území České republiky, kde uzavřel sňatek, bude moci pobývat trvale a lze proto jen spekulovat, co bylo skutečným motivem jednání žalobce. V této souvislosti je vhodné připomenout, že skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). **Pokud se o výše popsany případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně** (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle krajského soudu naplněny nebyly.⁸ V řízení nebylo prokázáno, že by nově založená rodina byla na žalobci ekonomicky závislá, na Ukrajině (jak uvedl před soudem dne 28. 7. 2014) žije matka, sestra a bratr žalobce, v České republice z jeho nejbližších příbuzných „pracovně“ pobývá pouze jeho bratranec. Žalobce zná dobře jazyk i kulturu Ukrajiny (je to jeho rodná země), jeho reintegrace je tedy možná. V České republice nemá žalobce pracovněprávní ani obchodní závazky, není vázán zásadní kulturní vazbou a jeho zdravotní stav umožňuje vycestování. Nadto je třeba souhlasit s žalovaným, že pokud by se rodina žalobce v důsledku jejího správního vyhoštění rozhodla upřednostnit rodinný život, mohla by manželka žalobce i s dětmi přesídlit do země původu žalobce,

⁸ Ačkoli normativ přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců zakotven není (!), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nicméně dospěl k závěru, že správní orgán má povinnost zabývat se i v tomto řízení možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání cizince dle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo (*sic*). V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS). Tomuto požadavku žalovaný dostál, neboť možný vliv zajištění na rodinné a osobní poměry žalobce hodnotil.

když žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která není od České republiky geograficky a ani kulturně nijak výrazně vzdálena. Vzhledem k tomu, že žalobce před svým odchodem žil na západě Ukrajiny, není zde nebezpečí, že by byl dotčen „protiteroristickými (protiseparatistickými) operacemi“ ukrajinské armády, které dle všeobecně známých informací (z veřejně dostupných zdrojů srov. např. http://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrajina_bezpecnostni_situace_na_vychode.html) probíhají pouze na jihovýchodě Ukrajiny, zejména v Doněcké a Luhanské oblasti, situace na západě a středu země je klidná, západ země je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka. Konflikt na Ukrajině přitom ani dle ukrajinského prezidenta Petra Porošenka nelze považovat za občanskou válku (http://www.lidovky.cz/ukrajinske-sily-dal-zatlacujici-separatisty-porosenko-nejde-o-obcanskou-valku-gcl-/zpravy-svet.aspx?c=A140726_212812_ln_zahranici_sk#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=ln_zahranici&utm_content=main).

Při rozhodování o žalobě krajský soud též přihlédl k tomu, že v den vyhlášení rozsudku mu bylo pracovníci Ministerstva vnitra sděleno, že o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude rozhodnuto dne 28. 7. 2014, a proto lze očekávat, že zajištění žalobce bude trvat pouze omezenou dobu (dne 31. 7. 2014, tedy v den, kdy soud vyhotovil písemně rozsudek vyhlášený dne 28. 7. 2014, bylo navíc soudu doručeno pravomocné /v právní moci dne 31. 7. 2014/ rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-124/LE-BE03-ZA14-2014, jímž bylo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako o nepřipustné ve smyslu § 10a písm. e/ zákona o azylu podle § 25 písm. i zákona o azylu zastaveno).

Dále krajský soud přihlédl i k tomu, že žalobce je umístěn v části ZZC s mírným režimem (§ 132 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb.), sám při jednání dne 28. 7. 2014 uvedl, že se k němu pracovníci ZZC chovají slušně, v zařízení je stolní tenis, tělocvična, knihovna, klienti si mohou přehrávat i DVD. Sám žalobce tráví volný čas např. hraním stolního tenisu či četbou.

Po zhodnocení všech rozhodujících skutečností (zejména s přihlédnutím k výslovnému prohlášení žalobce, že dobrovolně území ČR neopustí, jakož i k době, po kterou ignoroval pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci ukládající mu povinnost opustit území České republiky), dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný důvodně dočasně (po dobu dvou měsíců) upřednostnil zájem společnosti na zachování veřejného pořádku (v tomto nejširším slova smyslu) před zájmem (právem) žalobce na osobní svobodu a rodinný život.

Doba zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody odpovídá předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a přepravy na hraniční přechod tak, aby bylo vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění.

V.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 28. července 2014

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová